

Deus! non irridetur: nihilque contingit frequentius, quam quod illi experientur levem justiciam, qui abucentur misericordia &c. &c.
Dominica III. Quadragesima.

C O N C E P T U S III.

Gravitas peccati mortalis demonstratur exterribilis peccatis damatorum.

Erat Iesus Christus dominum, & illas erat missum, & cum exiissest dominum, Iesus erat missus. *Luc. 11.*

E X O R D I U M.

Si demon in hac vita tam intere vorget exergumentis, quid sit in inferno non delentus corpore. Favete.

I. Inter omnes facili tribulationes, ac miseras non est plane arroximatus status, quam infelicitorum hominum eorum, quorum corpora obficiet infernali iniuria. Miseri energumeni cheu, quam decumani crucibus ab immiscito tuo iniquito torturari! vietum interdum, quid in alium fulgari, terribili cum impetu terra illitantur: videmus, quod inventus oculis, diffortis labiis, suffusis genis, spumante ore, collisidentibus, extera lingua, palpitate pectori, fiedum in modum tumescant. Videmus, quod contortis artibus, ac singultante anhelitu nonnumquam in confunditis luctant. Atque huc carmine die nocte obnoxium esse, semper cum capitali infimico convernari, nec posse se ab eis confortio avellere, proh quanta inflicita! Horum è numero erat hodiernus homo, quem s. Lucas c. 17. mutum, si Matthaus c. 11. etiam tacum fuisse certatur. Tanta erit tyrannis fugi infelicitas, ut interius vocis, & oculorum uisa privari, & His consideratis, perpendere mecum spectasti? si tam enormis est diaboli crudelitas in hac vita, ubi solum, ut ita loquer, hospes est; quana erit in inferno, ubi dominus est? si tan immortales conditae favit, ubi vires habet per voluntatem Dei ligatas; quid faciet in infernali carcere, ubi etiam, ac libera fruatur poena? si Deo conseruante, tam immunitus tormentis excruciat creaturas minime tuas, quantis excruciat illes, quis Dei iudicantis sententiam posidet ut tuas? o inferno! o pars tormentorum, quis par sit tibi describendo? Dicat Terullianus (*de anima.* 1.), infernum esse terrible profundum, & tenuis mundi claram. Dicat Hugo Victorinus (*l. 4 de anima c. 15.*), infernum esse barathrum, in quo porta ipsa clausa, & delerationis aperta sunt. Dicat s. Gregorius (*ap. S. Petri script. ep. puer.* 40.) in inferno esse frigus intolerabilem, leuem inestinguibilem, vermen immortalem, leuem intolerabilem, tenebras palpabiles, flagella ce-

Pena damnata triplex:

3. Divisa. Miru dignissimum est, quod sacra scripture de Abfolone, nobilli Davidis filio commemoratur: in prælio vixit, & in fuzion actu, ex illico, ut felix, capillo pendebat. Inventus est Job fugientem, pendente tribus laueis confixus: *Tulit uer lances in manus, & infatuat eam in corde Absolon.* (*Reg. 18.*) Singulare autem admiror, addere Scripturam, quod adhuc palpitat: *cuicunq; adiuu palpitat;* Qui enim fieri potuit, ut tribus pasculis cor consuetum, & confutus adiuu vivitur? Explicet hoc arcuan, qui sensu litterali insint: nobis sensu figuralem indagatibus fati sit non nolle, quod Abfolon figura fieri hominis damnati, qui ut explicat Glosa Moralis, tribus lanceis a Deo configitur, & tamen uirtus sed vitam omni morte infelicitorem. Quidam in fusa tres lanceas audiamus verbis Glorie (*Mor. 2. Reg. 18.*): *Confutat tribus lanceis pena mortis, & pena mortis & pena damnationis.* Lues ad hanc triplicem lancea differentiam praefert, tamen in tres partes dividere.

S. I. Prima damnata pena est carceris Viscontia beata.

4. Confusatio. Ordinamus prima Abfolonis lancea, uero dicer, a prima damnata pena, videlicet carceris visionis. Hæc communiter vocatur *pena damnata*, de qua Chrysostomus (*hom. 24. in Matthei.*) differe pronuntiat, tam esse tantum, tamne gravem, ut cum omnibus aliis tentum tormentis, eti multiplies multiplices, non possit venire in comparationem: *si mille aliquar penas gebenas, nihil tale distinxit est, quæ est, a beata illius gloria benevoli repellit.* Ratio est, quia ad memorem s. Thomæ Aquinatus haec pena infinita est, cum privet hominem bono infinito, videlicet Deo.

5. Imaginare tibi, mi Christiani, regnum Principum, qui cum ex annorum maturitate jam coronas, ad quam natus est, capas est, repeate, nescio cuius delicti tuus, in abstractum

De gravitate peccati ex penæ inferni.

sum carcerem damnatur. Cheu! quis describere queat immensum dolorem, qui ex boni perditæ, & inali praesenti comparatione in animo hujs Principis confugi? Et tamen hic quantum dolor nec umbra est respectu desperabundi illius planctus, quo anima damnata deplorat æterna felicitatis possessione se excidit: ibi longe clarus, quam in hujus mortalitatis nebula agnoscit, quid sit bonum infinitum perdere, & quidem perdere ob momentanum voluptatem. Ex hujus agitatione jactura tantus exurget dolor, ut per omniclitematem non iam in lamenta, sed cum ferociente Elau, qui perdidit priogeniture prærogativam defebat, in inconditos rugitus erumperet. Cheu! quid est hoc, Deum amittere? a fine ultime, ad quem erat eis homo, æternum excidere? Ponamus fluminia in fuo curlo, quo ad mare tendunt, sufflamini, ponamus ignem, ne fursum ascendet, cohiberi, ponamus lapidem, et centro suo sublatum, in acre suspensi; si intellectu hæc creaturæ polleant, quam lamentabiliter ploratum fortem conquerentur? Et quomodo cheu! cordi erit hominum infelicitum, qui se conspicit in eluctibili ergafulo confluxum, & sine spe, ac folatio a celestis patri scopo millesimis leucarum millionibus alienorū separatum? Philipus II. Hispaniarum Monarcha quondam duos Autulos ob irreverentiam in templo peractam, & suo servito excole justit, inquisivus: *Vos sub confessum meum non amplius venite:* (*Inquit, confidit in inferno.*) &c;c. hoc fulmine unus in amiantum, aliger in mortem répentiam prolapsus, uterque miser perit. Potuit tan funestos effectus operari exclusio ab aula Principis mortalis: cheu! quantus erit maior, quanto desperatio peccatoris, cum le videbit a conspectu Regis Regum, a confusio suu Redemptoris, a fine suo ultimo irremissibiliter exclutum? O quam raro, mi sancte David, quam redit inter mille lacrimas, ac lamenta deprecatus es Deum: *ne pregiarem a facie tua.* (*Psalm. 10.*) Quasi dices: Justissime Judex, fac mecum, quidquid velis, in hac vita, mille annūsūs confite, in altera vita etiam crudelissimis tormentis plecte, modo in hoc mili parcas, ut non projicias me facie tua: ah! tantum hoc non: *No projectas me a facie tua.*

S. II. Altera pena est conscientia vermit.

6. Altera Abfolonis lancea, id est, altera pena damnata vocatur *pena vermit*, per quam nihil aliud his intelligitur, quam irrequia, & sine fine lancianas conscientias. *Vermit sorum non mergetur;* ait Propheta: (*U. 66.*) O quanto moxore contabescit inelix damnatus inuitu tam præteriorum, quam præsentium, & futurorum! Præteriorum, cum videbit honoris, gaudia, & voluptes huius facili veluti somniorum reperi evanescit. Præsentum, cum videbit, le in militiam infernorum omniumque extremum pro re nihil incidit. Futurorum, cum videbit ante lete- niam per immentas annorum myriades nullus.

Clausus pectile. Constat. Pars I.

quam finiendam. Tunc enim vero fremens, as frendens conscientia ante oculos illi statuerit occations salutiferas, quibus facile infinitum inferni malum effugere, & infinitum cali bonum confequi potuisse: *Id animæ domitorum confitabit;* inquit Chrysostomus, (*Epist. 3. ad Thess. lapsum.*) quando meminerint, quid occasione emendandis per bona patres dei non sunt usi. Me miserum! dicent, quam felix labore salvare potuisse, si voluissent! memini illius temporis, quo pientia mihi misericorditer fuit oblatâ, & hoc temerarie diffuli: memini temporis, quo de evitandis his ipsi suppliciis fui salutanter præmonitus, & ego malu negavi, ac facetus facili, quam doctrina faci Piracoris antres probare. Ex cupis tandem rei amore, ac lucro in enorme hoc malum incidi? rei transitoria, spura, ac fugitive voluptatis, que momento citius disparuit. Omne fulgorum omnium stolidissimum! Omne exacerbandum! atque infernali furoribus, sternit me, macrate, lanate, mille tormenta ingeminat; justissime patior, indigens sum, cujus Deus misereatur, quis gratiam obtulit ultra delpxi, neglexi, &c.

7. Crescit desperabunda rabies damatorum ex eo capite; quia, esti irreverentibus inferni clathris includantur, hac tamen clathra erunt pellucida, per quæ eminus in calo Beatos, etiam peccatores, & lape peccatorum suorum complicit erunt viltri. Si Princeps, regali stemmati progenitus, ad thronum, & coronam evenerit, non est invadere materies; verum cum ad cali coronam afflumantur flagitiosi, adulteri, fures, ac larvæ, hoc enim vero initia damnatorum visceræ invidioblo labore corrotid. O quam rabida desperatione fibi oculos, capillaque erunt damnatus, cum ibi in gloria conspiciet peccatores, & quidem fe longe graviores? Itane, inquit, luxuriosa pelle, itane video ibi Magdalena, Thaidem, Pelagiam, Theodoram, mulierculas impudentissimas, & ego hic ardeo, quia cum illis posnitere nolui? Itane, inquiet adulteri, video ibi Davidem, ejusdem incutum criminis reum, & ego hic ardeo, quia admisum crimen falutaribus lacrimis defere neglexi? Itane, inquiet, inquietus video ibi Matthazum, Zacheum, alioisque bonorum male adquisitorum usurpatores, & ego hic ardeo, quia aliena restituere non volui? &c. In damnatus sit ipius tortor erit & conscientia fine lancianis martyris infelix. &c.

S. III. Tertia est pena fessus, seu tormenta terribilia.

8. Tertia denique Abfolonis lancea, id est, tercia damnata vocatur *pena fessus*, atque consistit in horrenda cruciatus, qui tormenta omnia huius facili immensum transcendunt. In memoriam revocate gravilissimas assumas, quibus patientissimus Job fuit convectus a sahanna, cui tamen Deus potestatem tantum limitatam dexit. In primis illum spoliavit facultatem

K bus.

bus, servis, filiis, amicis, dein tot, tantique morbis cum oneravit, qui in corpore humano sunt compositib[us]. Miseritus Job habuit corpus percutiunt ulcere pessimum, id est, ad mentem Chrysostomi (ap. Socratis, seript. fol. p[ro]p[ri]e. 29. Tertii lib[ri].) elephantias, lepra & tabes humoribus perforatum, ita ut nane, & vernium fontes exinde manarent. Tertullianus putat, securius in vulneribus vermes fuisse dannos: pratera laboravit acutissima podagra, pessimam disenteriam, renun dolore, morbo colico, pleuride, angina, astmata, thoracis contractio[n]e, & omnium febrium generibus. Ad eum fit extrema paupertas, que nec domicilium aliud illi reliquum fecit, prater sterquilinum, & omnimodo derelicto, immo petulantissime uxoris infusatio[n]e. Quis unquam audiret misericiam maiorem? Jam cogitate, hoc in viriditi, in arido quid sit? si hoc in patria misericordie, quid in ergastulo iustitia? si hoc cum amicis, quid cum inimicis? O quam recte exclamat Sancta Ecclesia Gregorius: (ap. Monf. dif. c. 27. n. 8.) Cum recognoscas Job in gloriosissime, cogite, quater Deus in futura crucib[us], quae reprobet, qui ita dure affigit, quae omnia?

9. Quemadmodum paientissimum Job ne cumentrum duncum habuit a doloribus illorum: ita damnatus, nec unicum animae potentiam, nec unicum corporis tenum a terribilis tormentis habebit immunitum. Oculi, in hac vita lacrivas obutibus affueri, torquebuntur damnum, ac damnum aliquid peccati: Sancta Catharina Semenis (in Diol. tr. 1. c. 28. Bisagri in Mor. 22.) videt quondam unum e demonibus, & postlimio fata eis, male fit utque ad extremum iudicij diei per orbem, ignitis carbonibus stratum, nudis pedibus currere, quam unica adhuc vice tam horribili aspectu tereri. Bone Deus, si hoc de unico dazone, & quidem per momentaneum instans viso, quid erit, si infernali serpentum, draconum, ac bellarium spectra per omnem eternitatem damnato ante oculos verentur? aures, torquebuntur infernali damnatorum osulatu, horrendi maledictionibus, ac blasphemis, quae contra Deum, Sanctissimam Virginem, ac beator Calites eructantur; pratera ignis tubis ac litus, quos orci nrae canibus, ac purp[er]loquias audiunt oblectas: dic: quomodo sustinere hanc poteris, qui jam canis unius osulatu, infantis vestitu, aut mufearum sursum bilo[ne] dignariae odoratus torquebitur pestilentissimo focone; tan ferentes enim halitum evaporabunt damnum corpora, ut si unicus corum in liberum hunc aerem erumperet, totum orbem contagia facie intoxicaret. De cadaveribus corum afferat Ioseph, ait Iffas: (I. 34.) Gultus torquebitur liquatometalo, felle, abyinthio, & fame: Cibos ei abhyntio, & pasto res felles. (Jer. 23.) Esi draconum venum corum. (Davi. 32.) His erunt; o peccator tuus delicia, in peccato-

DOMINICA IV. Quinquagesima.

CONCEPTUS I.

De diligent[er] preparatione ad sacram Communionem.

Acepto ergo Iesu panem, & cum gratias egisset, distribuit discambentibus. Joann. 6.

EXORDIUM.

Manna, & hodiernus panis figura Eucharistia.

1. Mirabile erat manna, quo Deus olim & calis depluo Israelitas, mirabilis hodiernus panis, quo Christus prodigio auctor, sequa-

sequacem populum pavit. Figura tamen uterque fuit, telle Cornelio a Lapide, (in Matth. c. 14. v. 18.) & consequenter minus admirandus, quam figuratum, videlicet Sanctissimum Eucharistia Sacramentum, quod in animarum pabulum Redemptor instituit. Dilectionem ad verto inter Manna, & hodiernum pacem, quod illud in alterum diem altervare haud quaque potuerit, ex isto vero duodecim copihi fragmentorum superfluerunt. Utrumque hoc discrimen extremum in Pane Eucharistico reperiatur: Apud aliquos ex sumpta Communione nihil remanet, non sunt meliores, non deponunt primitiva vita, non induunt mores respondentes cum praefatis alimento, quibus merita infinita Propheta: (Mich. 6.) Collabit osuum, & non uenerit alio. Excontra apud alios (Beatus Dom. p. 3.) duodecim copihi remanent, minimum remissio peccatorum, condonatio peccata, adquisitio gratiae, amicitia Dei, tranquillitas conscientie, confortatio sancti Spiritus, vita emendatio, visorium extirpatio, augmentum gratiae, promptitudo ad bene operandum, perseverantia, celestis gloria. Unde hoc differentia? unde jam nihil, jam tot gratiarum dona ex Communione superflunt?

Cur ex sacra Communione apud aliquos nihil remanent?

2. **Propositio.** Unde hoc differentia oriatur, edificare, minimum ex diversitate dispositionis: sicut enim ageraria naturalia, uti elementa, agere secundum diversitate partis diversitate, ignis expeditus corripit lignarium, quem viride, & splendens resurgit in fero levi, quem rudi: ita etiam supernaturalia, & partis eius Eucharisticis virtutem suam exercit secundum proportionem dispositionis. Facte.

3. **Divisa.** Quid facta opus fore, querit sanctus Bernardus, (apud Labiust. Communi.) si Regum, aut Principum no[n]ceno[m] ades nobis subitum fore? profecto non solum a lordibus eas expurgari, sed infusur vario ornato condecorari sportetur. Quis Major Rex, quam Rex Regum, & Dominus Dominantium? Desiderat iste coris nostri domicilium ingredi: igitu[re] necesse est non solum removere delecta, qui oculis Divini Holpits ostendunt, sed infusur induere ornatum, qui oculis eius arridet. Primum illud hincetur per Confessionem Sacramentalis, & et dispositio quandomodo remoto: alterum illud obseruat per exercitum virtutum praesertim Theologicarum, & dici potest dispositio proxima ad Communione. De utraque differemus.

3. L.

4. **Confirmatio.** Antiquum populus panem prodigio multiplicatum guttavit, prius confidere Iesus est: Facite homines discubire.

K ne,

(Joann. 6.) Nil sine mysterio: quid per populi festinatio indicatur? confutamus Sponsam, in Canticis. Sub umbra illius, quem desiderav[er]e, & fructus ejus dulcis gustu mor[er]e. (Cant. 2.) Cur sapit fructus sedenti? cur non flanti, currenti? respondet Richardus a sancto Laurentio: (1.5. de laude Virg. c. 7.) In hac festa nostra requies, ut adquicet p[er]verbi, agere, ut sic festinatio fructus buxus corporis, & sanguinis, qui reficiunt, & sustentant. Adu-
dis, quid per festinatio denotetur? populus federe Iesum, Iesus est a virtutis abstinentia, & hac prima cura fit communicari, ut in ini-
quitate cursus sitere, & a virtutis requicere fatigat. Verum non modo sit, sed & cruta-
ritia vitia porpetrare: ita enim dilecte Deus legem
tulit per os Apofolos: Prober autem vestrum ho-
mo, & sic de pane illa edat. (2. Cor. 11.) per
quam probationem Sacra Tridentina Synodus
(Feb. 13. Cor. 7.) Confessionem Sacramentalen
intelligit, idque sub intermissione gravissima
sacrilegi. Et decet utique, cor illud ab omni
natura letali purum esse, quod purissimum Deus
occupatur et. Christus est arca novi testa-
menti; non vult ergo colloqui juxta Dogmam
idoloum; Christus Manna est, non vult ergo
affervari, nisi in arca aurea; Christus arbor vi-
ta est, non vult ergo planari, nisi in paradi-
so. &c. A precepio utique ad cratim temper
amavit munditiem: in precepio quidem inno-
luit est pannus pauperculis, sed mundis: post
mortem crucis autem sepulcrum novum ha-
re voluit, in quo nemo quip[er] positus fuerat.

Peccator non accedat ad Eucharistiam.

5. **Pericope.** quid Moysi contigerit. Pasce-
bat forei sui gregem, cum vidi in monte Hor
rubum ur[us], nec comburi, iavit, felinavit,
indagatur mysterium vidonis. At ecce! a voce
procedente de rubo absce[re] Iesus est. Ne appro-
pries hoc: solus saltem nostrum de pretiis tuis:
locutus, in quo plus soror[um] sanctorum. (Exod. 3.)
Unde haec vos quis est, qui loquitor Moysi
ex rubo? responderet Cornelius a Lapide, pri-
habiliter non Deum, sed Angelum fuisse. O
Bone Deus! si non licuit huic Patriarche ac-
cedere ad Angelum proprie fortes calcamentorum;
qua ratione licet Christiano accedere
ad Deum cum locanda conscientia? rubus enim
ardens, telle Gregorius, (1.28. Mor. 2.) figura
lit[us] D[omi]ni in carne, qui praesens est in Eu-
charistia. O Peccator immunde! arrige aures,
audi vocem, quam tibi Deus ex sacra Hoftia
inchanat; Ne appropries hoc. O superbe abscio;
ego enim ab incutibili humilitatis studiosus
fui. O avarus, ne appropries hoc: ego enim pauper-
rem tempore colui. O impurus, ne appropries
hoc; ego enim filius sum purissime Matris. O
windicis studiosus, ne appropries hoc; ego enim
ante mortis singulus adiutor pro iniurie ro-
gavi. &c. &c.

6. Dilice ex his obligationem tuam, Christia-

ne, & sedulo Christi Domini monito morem gere: *Estate prudente, siue serpente:* (Matth. 10. v. 16.) quia ergo prudenter est serpente? Sanctus Bernardus (*Serm. 28. de modo bene vivendi.*) ait, antequam ad fontem adrepat aqua haerfürus, virus exomit: Tu evome peccatorum venenum, proutquam ad fontem vite accedas: nisi malis ibi, ubi debuit salutem, hanire damnationem, &c. Atque hac de prima, seu remota dispositione.

§. II. Proxima preparatio ad Communionem et exercitium virtutum.

7. Alteram, seu proximam quod attinet, consistit ea in exercitu virtutum: sunt rudes, aut repidi, qui sola oratione contenti, ad mensam angelicam advolant: audi soles, si sola oratio fati preparationis est, dic, quia differenter inter hanc mensam Dei, & tuam domi? nonne & ibi oratio praemititur? opus ergo est pluteulo decoris, ut Divino cordis tui iniquilino placet. Quarisi, quo illo? Virgines illae, coram Rege Aliero (*Ebb. 2.*) compariture, per integrum prius annum ornari, cerasi, ungues debent. Quid? per integrum annum? ita est: & pro pudore? hominum Christianum pugnat per unicum quadrantem ad Eucharistici Holopitis adventum preparari? Virginis illae unguebant myrra; croco, nardo, palmo vino, aliisque aromatis iuxta modum Perlarum, quod unguentum Plinius (*lib. 24. c. 17.*) Heliu calidem nuncupat. Tu vero unguenta animam Virtutum odorantibus, praefertur illarum, quas Theologicas vocamus, & sunt notissima illae Fides, Spes, Caritas. Si adeo ruditiss, ut instructione harum indigetas, adverte animum, doceo.

Athus fidei.

8. *Fides* ita cliecius: Adorande Deus, credo, & firmiter protego, quidquid infinita tua Veracitas revelavit, & per sanctam Romanam Ecclesiam, extra quam nullam est falsus, credendum propulsi: grates tibi referto infinitas, quod in gremio huic salvifica Ecclesia me nasci, & educari volueris, paratutus lum cum sanctis Martyribus quenlibet huic sancta fidei articulum ulque ad ultimam sanguinis gurgulam propagare.

Athus spes.

9. *Spes* ita tendit. Scio, Misericordissime Deus, qui speras in te, non confundenter in eternum. Quanvis igitur ex meis meis calo indignus & dignus inferno fin, confido tamen, quod meritorum tuorum, & amarissima Passio misericordia mili collaturus sis gratiam in presenti, auxilium in ultima lucta, & beatitudinem in futuro seculo. Tu ipse hanc fiduciam an me ingeris, quoniam promisisti, quod non

velis mortem peccatoris, sed ut convertatur, & vivat.

Athus caritatis

10. *Caritas* ita affligit: Amabilissime Deus! tu mandas, ut diligam te. Ah! haec mihi gratiam a te exorare debuissim, ut dignareris amari a me. Amo te, & amo, ac affimo te super omnia. Amo te ex toto corde, ex tota anima, ex omnibus viribus, ut summum Bonum, sumptuose, & volum Domum. Amo te propter Bonitatem tuam, & infinitam perfectionem. Amo te etiam, quia erga me tan boni sufficiunt, me creasti, redemisti, conservasti, & innumeris beneficis cumulasti: In te sunt omnes amabilitates, omnes pulchritudines, omnes perfections, quae te super omnia infinitum extollunt, & infinito amore digna sunt. Proximum amo propter te, quia amorem hunc tu ipse mihi praecepisti, & scis, quod amore tuo illum diligam. Amo illum ut imaginem tuam, ut instrumentum gloria tua, qui te in tempore, & eternitate amare, & laudare potest. Precor necepsit omnia bona, & paratus sum ei in omni necessitate pro viribus auxiliari. Omnia, quae unquam in me peccavat, propter te ei condono, & ignofeo, sicut a te, quae peccavi, mihi condonari, & ignofici defendo. &c.

11. Huiusmodi actus Virtutum sunt ille nudus, ille crocus, illa sinegma, quibus ornari animam tuam oportet, ut Deo Eucharistico placere. Hec! quanta folcloride id praeferunt Sancti: de sancto juvene Aloyio (*in Vita*) narratur, quod tres integros dies in preparatione, tria alteros in gratiarum actione infumpserit. Erubefce, replete Christiane! de sancta Hedwigia Ducissa Polonia recentetur, quod ad sacra Synaxin accessura, aliquot horas nude humi genitrix, senibus omnibus collecta, in uberrimas lacrimas enixa, preparationem fecerit, & neminem non expectantum ad tencros pietatis sensu amarit. *Surus. Oforis.* Erubefce, replete Christiane.

12. *Epilogus.* Ves vero, o fandi Celites, & celso calorum theatro asperitate hodiernum langorem Christianorum. Vix conscientiam fatis a lordibus emundant, ne dicunt, competenti virtutum splendore exornant. Asperitate, inquam, depravatas Communiones, & confessionali ad eis hunc Anglicum, & ab hoc & templis domum non iam itur, sed currit, festinatur Speciae, ac ingemicata nostra repudiati, & velut patrocinio veram huic Mysteri agnitionem, ac reverentiam hoc Paschali tempore nobis impetrare. &c. &c. Amen.

Dominica IV. Quadragesima.

CONCEPTUS II.

De confidentia, quam circa sufficiendum temporalem in Providentia Dei collocari oportet.

Cum subterposset ergo ecclae Jesus. Et vidisset quanto multitudine maxima senis ad eum, dicit ad Philippum unde emeruit paces, ut manuisceret Iohann. 6.

EXORDIUM.

Douz accusatissime vides nos nos in indigentia.

Qui semper superficialiter tantum expendunt;

Quis haud immerito spongia in Cantico su-

centeri posse arbitratur, quod spongia suum

indigna profus, ac rufica simulatione capere

comparare sit aula: Similes est dilectio meus

exspectatio. (Cant. 2.) An enim in laudem possi-

mobilior illi comparatio defuit? Verum qui rem

accutius penetrat, deprehendit non tam hoc

animal, quam eius proprietates incomparatio-

nem venire: Caprea inquit Originis, habet

duras qualitates admodum mirabiles, ac laudabi-

bles: una eis velocissimus ejus cursor, altera

acutissimus ejus vilus: non solum praeceps

moitium anfractus, velocissimo cuius pervaga-

tus, sed et summis ruptum apicibus subiectus

inquit, velocissimum vilum accutum. Utrumque

hanc qualitatem in eminentissimo gradu continet

Sponsus, id est, Providissimus Deus, de subli-

mi celorum habitaculo quoque nostras recessi-

tas considerat, per perficiendas oculis aulas

Principum, mobilium castella, militum castra,

opificum tabernacula, radioscopias, palpitum

tuorum, ne quis congregaret in horrea, & Pater vesper

caelestis post illa. Et non immerito, nam qui

*varietatem volatilium considerat, mirari proce-
debet, quomodo palmarum, præfertim hyemal-*

rum, ut invicta, & preventia eis, qui sua Provi-

dentia induuntur. Dubitare ut haec veritate?

hodieum Evangelium inspicere: vix montem

confidentis Iesu, & famelicam sequentem mil-

titudinem componit, cum eos prodigiis pane

pavet, & guidem raro cum multiplicitate, ut

uplas fuerit superfluum, quam distibutum. Tole-

rus (ap. Matth. 14. 13. Ebor. 14. 13. Dom. 13.)

putat longe plures, quam diuocles capiosus

reliquis potuisse compleri, quas videlicet ana-

ducantes lecum alporantur domum, & in mil-

larii memoriam afferuantur. Non est dubium,

quoniam milieles, pueri, pueri fragimeta-

ta faciem tulerint: & notis, vicinis, fratribus,

& amicis una cum depreicatione miraculi con-

sonantibus, &c. &c.

III. Confidendum est in Dei providentia.

Proposita. Haec cum ita sint, non possim

non ascerbi in eis, qui Providentia Dei

diligunt, immoderata anxietate & leprosia exstricant:

quid manducantibus, quid bibentibus, vel quoque

celestia, ut opines, omnes, nulla excepta, au-

fidentur, ut ait Lyranus: (in Psalm. cit.) con-

venientie reficiuntur.

5. Quid autem esinde concluso? id ipsum,

Conceptus Quinquefimus Nonus.

quod S. Ambrosius: Si Dominus Deus tam exata sollicitudine pacit aves, etiam pabulo milia dignas, uti upupas, vulvures, nocturas; si nec vermiculum terra, nec serpentes, dracones, & basiliscos negligit; quis credat, obfero, quod derelictarius sit hominem nobilissimum omnium creaturam? hominem, quem ad imaginem suam formavit? hominem, cui vita, & lumen suis pretium impedit? hominem, quem desiderat sua reddere participantem? quis credat? ego certe non credo, sed eum Ambro (in Psalm. 118.) promulgo: *Qui aliis vivit, alet & somnus, quis ad immaginem, & similitudinem suam fecit.*

Deus bimini apparatum creaturarum premisit.

6. Ingrediamur tantum officinam, ubi Deus hominem fecit, confidemus creationis nostra negotio, & certe comprehendemus mirabilem Dei, qua homini confidit, Providentiam: Dicite, cur Divinus Creator ante hominis productionem omnia alia creavit? prius produxit calum, terram, foliem, lumen, mare, pices, animalia, & omnes creaturas: ultimo loco, & his omnibus jam producitis, hominem fecit. Cur ultimo? dicam rationem a simili: si Regum aliquis iter longinquum induxit, & continuo præmitur penuria, & tæperari, alique, qui cubulum Regis, ubi a mercede, aut noctu holpitare, constituit, exornant, & necessariis omnibus instruit. Ita Dominus Deus, produxit hominem, tamquam creaturam omnium Regum, prius creavit alia omnia, que illi sic possunt utili, & necessarii: oculis hominis præparavit. Deus lucem, auribus hominis præparavit vox animalium, & corpori hominis præparavit influentia cali & siderum; sibi hominis præparavit aquas, & fontes: fami hominis præparavit fruges, & herbas: recreationi hominis, præparavit millenium animalium specierum, quibus pro libitu poterit dominari. *Prosecuritatem cum in benedictionibus audierint.* (Psalms. 20.) *Vides, O Christiane, sollicitudinem, ac Providentiam Dei, & meus te decerum iri?*

Providentia Dei in Ordinem Seraphicum. S. Francisci.

7. Forsan dubitas, num hodiendum particularis Dei providentia tanta sit, quanta fuit in illa universalis? O bardum te, & pſiflum, si dubitas! Non confunditur Deus, nec minuitur eius Providentia ob multitudinem, dicente Augustino: (apud Caloston, hoc Dom. Panizzi, n.) *Sic erat unumquemque nefrum; sanitatem solueret, & sic omnes tamquam singuli. Inteum solum Seraphicum Ordinem S. Francisci, cuius Religiosi ut plurimum ex eleemosynis & fiducialiter liberalitate vivunt: ibi certe manifestum, ac mirabilem Dei Providentiam comprehendemus: In aplausu facio quatuor facultorum Monachii anno 1695, celebrato in Monasterio Rideliano Sanctimonialium D. Francisci, ad scalas dicto;*

9. Tem-

De Confidentialitate in Providentia Dei.

Dominica IV. Quadragefima.

CONCEPTUS III.

Gravitas peccati mortalis desumitur ex eo, quod omnem benedictionem Divinam a patatore avertat, eumque etiam temporali infelicitate inferatur faciat.

Cum sublevasset oculos Iesu, & vidisse, quis multitudine maxima venti ad eum, dixit ad Philippum: vnde ememus panes, ut manducemus hi Joan. 6.

EXORDIUM.

Deus benedit creaturis viventibus. Ita benedicit sicutum tantum confortans ambovis vita gloriam habentibus.

1. *Illa dies, qua omnipotens rerum omnium M. Creator mundo e nihilo producta benedictionem suam Divinam prima vice impetravit, erat quintus dies creationis; ibi volatilibus carli, & pſicibus mariis benedixit, præcepit, & multiplicavit. (Gen. 9.) Hoc respondeat modicam excitat considerant admiracionem; quero enim, cur non & operibus primis annis quatuor dierum bene precatus est? Nonne producta ibi jam erant magna mundi lumina, sol, & luna, stellæ, cum firmamento, elementum, aqua, & terra cum innumeris animalibus, herbis, plantis, & lapidibus? hac omnia utique tam indigentia erant, quam digna. A Deo benedic: cum ergo hoc prærogativa benedictionis primum obtigit pſicibus mariis, & volucribus celi? Dilucidum Auditores: hujus cognitatis mibi Octopus est, zelofimus Jolophilus de Barzia crudelitatem inquietus; (serm. 49. n. 22) ideo Dominum Deum primi quadrupedum creaturæ non benedixisse, quia vitam non habebant: e contra benedixisse operibus quinque, aliarumque dierum, quia erant creature viventes; adeoque indicare voluisse optimum Deum, quod benedictionis fuerit largitatem, beneficio, rurisque obterebant illis solum animibus, quæ gratia vitam habent, non autem per quæ illis, quæ vita haec spirituali caret, folcas impetrari. Verum quidem est, quod si Pater omnium, qui solem suum omni facit super nos, & malos; nihilominus certissimum est, quod eiga malos contracta manu quasi Virtutum, erga bonos liberaliter Patrem exhibeat; illos mille inforunis flagellat, illos mille beneficiorum cumular. Proinde indubitanter mihi persuado, hodiernam hominum multitudinem, quam Christus prodigio multiplicatis panibus pavit, fuisse homines ut plurimum iustos, & in Dei gratia constitutos, idque defensio multiplicari: primo, quia mira cum patientia, & in die tolerancia Christum fecerit sunt; secundo, quia ejus doctrinis ac prædictationibus cupiebant imbuiri; & tertio, quia miraculis allecti provocio Misericordiam, & cœlitus misso Mundi Redemptori*

eum habebant. Si peccatores impenitentes, ac obtinacis sufficiunt, dubito, an misericordie ocu-
lo eos aspergiser: dubito an ad Philippum di-
xisse: unde ememus panes, ut manducemus ibi?

dubitos, an eorum gratia tam admirabile pro-
digium pararet. &c.

Ubi peccatum, ibi nulla beneficiora Domini.

2. *Propositum.* Hoc dum considerabundus per-
pendo, simul sanam capio, gravitatem peccati
anterius detestandi, illudque accufandi, tan-
quam tunc felicitatem humana, id est, cau-
sam unicam, quo pecatoem etiam temporali
infelicitate miserum fit. Quis scit, an non
hoc motivum magis sensibile plus virium ha-
beat ad absterrendos a peccato animos, quam
motiva ex alacritate sonibus, qui sunt supra
naturalum, petita? Faveat.

*Sicut peccatum origine omnia mala in
mundum invenerit;*

3. *Confirmatio.* Nemo prudens sibi tempera-
re poterit a suspiriis, qui primaveram innocen-
tiae conditionem, in qua conditus est homo,
cum statu naturae lapide audiret comparari. Quid
enim n*i*? ibi Dominus uniuersitatem hominem
paulo minus ab Angelis: coronavit eum glori-
a, & honore; constitutis eum super opera ma-
nuum suarum: subiectis sub pedibus eius oves,
& boves universas, insuper & pecora campi,
volucres celi, & pisces mari. (P.ath. 8.) Ibi
homo gratiola Creatoris fui induito erat
imminis a quorū malorum incursum, erat Dominus
creaturarum omnium, habebat elementa, ac
animalia etiam ferociissima, ad obsequium, eo fe-
re modo, quo in vīta Sancrorum legimus buri-
ta, ac feras ipsam inimicis hominum suscep-
tronnumquaque fuisse manifestissime subiectas. E-
contrae potquam Proto-paren: Divini precepti
pravaricatur rebellis hodie domino excedit; etiam
omnes creature contra hominem rebellabantur;
et heu! quis catalogum tot malorum perceperat,
qua ceteravimus in orbe irruentes? Elementum
aqua: in sensu est homini: quot enim mortalium
bona, immo & corpora infans, naufragii de-
grediunt? Elementum ignis: infensum est homi-
ni: quot enim civitates, castella, & viros ter-
ribili incendio hausti? Elementum terra: in sensu
est homini: quot enim concutitionibus in-
tegras urbes, ac provincias evicerit? Elementum
aeris: infensum est homini: quot enim tempe-
states, fulmina, tonitra, grandines quotidie
in aere educti? præterea quid frequentius,
quam quod paxim audiamus per orbem bellis,
frigoris, famem, siccitatibus, pestilentiis crebre-
at? quo si domos etiam privatas luctare li-
beat, ubique gastraffur inopis, infirmaries,
odia, opprimationes, & calamitatis afflictiones.
Quis tot malorum exercitu portam ap-
pexit? nemo aliis, nisi peccatum originales.

Causa infortuniorum sunt nobis domesticas.

5. Imperator Phocas tam federibus infamis,
quam dignitate sublimis, dum Priscum, & Had-
riacum Belliduces una cum seditione exerci-
tum capiti sui immixtive audiret, citu alienam
Imperatoris validis membris, vallis, ac pro-
pugnacis obmuniuit; verum concubia nocte &
regione marii terribiliter vocem tibi illabentem
percepit. Cessa, miser, cessa ab opere, & vel ad
celos muros educas, tamen capta facies erit,
ut quis catalogum tot malorum perceperat,
qua ceteravimus in orbe irruentes? Elementum
aqua: in sensu est homini: quot enim mortalium
bona, immo & corpora infans, naufragii de-
grediunt? Elementum ignis: infensum est homi-
ni: quot enim civitates, castella, & viros ter-
ribili incendio hausti? Elementum terra: in sensu
est homini: quot enim concutitionibus in-
tegras urbes, ac provincias evicerit? Elementum
aeris: infensum est homini: quot enim tempe-
states, fulmina, tonitra, grandines quotidie
in aere educti? præterea quid frequentius,
quam quod paxim audiamus per orbem bellis,
frigoris, famem, siccitatibus, pestilentiis crebre-
at? quo si domos etiam privatas luctare li-
beat, ubique gastraffur inopis, infirmaries,
odia, oppримiones, & calamitatis afflictiones.
Quis tot malorum exercitu portam ap-
pexit? nemo aliis, nisi peccatum originales.

Si.

Stellarum influens nisi male nobis inferunt,

6. Nefcio, rifi, an indignatione dignor sic
mutorum fatigis perducio, qui, si maligna tem-
pestates ingruunt, si grandine, & pruina legge-
tes devaientur, si exaudientibus campi sub-
mergantur, si agri siccitate exaurantur, si pecu-
des sue emoriantur, si infirmitates hominum in-
crescant, subito vel inter ipsas stellas harum calamitatum originem indagari: dicunt, fusile in-
imicos syderum infusus, malignos rores, sten-
tes nebulas, & queant similia. O infatuata cerebra!
carilimi, ecce veritatum Theologianum:
stella maligna peccatum est: an contradicere vul-
pis Scriptura, quia pauli omnium calamitatum
causam peccato imputat? siccitas, ariditas,
annona difficultates non a malevolentia Saturni in-
stellatione, non a maleficio Medusa capite, sed
ab obstinate peccatorum malitia proficuntur.
Regnorum ruina, provincialium devastations,
diffusiones familiarium non in quinto celo ex con-
stellatione Martis ortum trahunt, sed in terra,
in peccati officina hac contra nos iusta excrucia-
tur. E mille Scriptura testimoniis juvare unicus
adducere Tobian. In hac verba lamentum:
*Traditi sumus in despotism, & captivitatem, &
mortem, & in fabulum, & in impotensiam omni-
bus actionibus. (Tob. 5.) Unde sancte Vir, &
tanta malorum congeries ex hoc solo antecedente:
quoniam non obdormimus precepti tuis.* &c.

Sed Deus peccata irritatus.

7. Verum, ne nihil tibi concedere videar, mi-
peccator, dabo tibi nonnunquam iubas, vel filius
calamitatis causam esse inimicis stellarum
infusitorum. Edic, autem, quis Dominus stellarum?
quis regimen corum dirigit? quis iniurias
attemperat? Non Deus ergo, qui omnipotente
brachio supernos orbes moderatur, ille,
inquit, Deus peccatis tuis irritatus, ordinat
extiales infusus, inficit malorum feminas, &
castrorum fecundarum admuniculo in caput tuum
mittit mille infortunia. Ex hoc ipso argumen-
tum forma, quod tibi cibis operari, immo quid
malorum in rebus tuis formidandum sit, si Deum
habas inimicum qui campus tuis est Flora,
Habis tuis Pomona, agris tuis Ceres: quid expe-
ctares poteris, si illum habecas hostem, qui in manu
habet stellas, quae feminas producent, toxem,
qui lactat germina, pluvias, quae prata irrigant,
auram, quae medicina promovet ad maturitatem.
Ne dubitas? Ne dubitas? Non est malum in ci-
vitate, quod non fecit Dominus. (Amor. 1.) Sed pe-
ccatis ad iram provocatus; peccatum causa est,
car grandinæ fruges evanescunt; peccatum
causa est, car familiæ prematuris mortibus ex-
tentibus; peccatum causa est, our pecudes
extinctiue lue destruuntur; peccatum causa est,
car zonis incendis absumuntur. Nomina mili-
mille infortunia, & milles respondebo, pec-
catum causa est, peccatum causa est.

*Deus non semper in nos, sed in
nostris scit.*

8. Si forte quiras, cur ergo Dominus Deus
non in ipsum peccatorem, sed in ejus passifico-
nes sua fulmina cutat, & sepe innoxentes crea-
turas feriat, ut vegetes, oves, boves, equos,
jumenta, & greges? cape rationem a filiis:
Ponamus: Virum zelotypum a longinquo itin-
ere reducem invenire amantissimum conjugem,
aleni amoribus implicatum: quid agit? non
consest in ipsam fodiendram lavat; sed pri-
mo in mundum mulierem intemperantem
etiam effundit, abacos, monilia, torques,
sinigam, pixedes, omnemque vanitatis supel-
lectilem pedibus calcat. Evidenter in mo-
dum agit offensus cum peccatore Deus; non
illum statim fulminabit petit, sed res illis:
devalit incendiis ades, grandine agros, lue
pedeces: quare? Responder Angelicus Doctor.
(L. 2. q. 108. a. 4.) quia per hoc puniuntur illi,
quorum sunt, &c. Quid ad hoc, mi Christia-
ne? credis illa, vel non? si non credis, aper-
te contradic Scriptura: si credis, spateris tibi
reconciliationis formare ad ejusmodi querelas,
quibus nonnunquam tuam fortunam deploras,
dicendo: Bene Deus! quia tandem est illa Scylla,
& Charybdis, quia omnem fortunam meam
devorat, & inimicis laboribus invigilo, parce vive,
diligenter precies fundo, & tamen nulla est in
rebus meis benedictio, nulla propertas, &c.
Nempe, quid juvat laborare, jejunare, orare,
nisi peccatum e domo tua exete iubet? si
bene, introduc pictatum, & religionem in domo
tuam, simileque omnia bona introduces:
ejice iniquitatem, simileque omnia mala ejicies.

9. Postea hanc veritatem innumeris compre-
batur historijs, sed confutatum mihi est, ho-
ne non recederet a Scriptura testimonitis, ex easque
historiarum serie comprobare, neminem impri-
um diu fuisse felicem, nec quemquam probum
diu calamitatem. Pra. mille, alias intuauerunt
Reges Iuda, qui sub eadem corona sibi invi-
tem luceferunt: inter illos fortunam nulli fuerunt
Ezechias, Joatham, Josaphat, & Iosias:
quare? quia erunt fieri justitia, & pictatis studio-
sissimi: vixerunt vitam longissimam, redditus
uberinos accumularunt, luculentis victoris
inclaruerunt. Alii fortunam experti sunt Ya-
cillantem, ut Afa, Joasius, Ozias, & Manas-
ses: quare? quia etiam illi in virtutis semita
erant ambigui. Reliqui ad unum omnes tan-
Juda, cum Samaria Reges, uti confortare fa-
gitione, ita etiam fuerunt confundant infelices,
ipsos rebelliones, ipsos carcere, exicida, frangit,
incubuerunt. Quid multis clarissimum spuri-
us sancta testimonium habemus in capite quinto
Iudith. v. 16.) exstatum: *magis dum non per-
carent in confusione Delfini, erant cum illis in eis
habebant possessionem amplissimas, vicerunt hostes,
reportarunt victorias, experti sunt manifestata-*

D*ii*

Dei afflētū auxiliū. Quid sequitur? audi-
te, quid sequatur, & in compendio rem om-
inem capite: Non fās, quā inūtaret pūpūlū iſī,
nisi quando receſit a cultu Domini. (*Ibid.* v. 21.)
Notate: Nisi quando receſit a cultu Domini. &c.
10. *Epiſequi*. His verbis quid aliud adi-
cam? non habeo, nisi illud, quod tempore Ca-
roli VII. Gallorum Regis Angli quidam Gallo
repouſit: Angli occupavere torum Regum
Gallici, sed demum eſcūt, cum a litore folve-
rent, unus eorum a Gallo quidam interrogau-
ſit, quādūſt rediūt? reſpondit, cum pec-
cata vētra nōlris erant mōrā: ita tibi dico,
mi Chriſtiane: si queras, quando migratūraſt
ta calamitātē? reſpondit: migratū eſt, &
peccatum e domo tua migrabit. Amen.

Dominica Paſſionis.

C O N C E P T U S I .

Periculofimūm est ſalutariib⁹ moniti⁹, &
inſpirationib⁹ morem non gerere; quia for-
tan Deus deſerit, ac derelinquit.

*Jesu autem abſcondiſſe, & exiuit de
templo. Joan. 8.*

E X O R D I U M .

*Judei non erēdēt prædicationib⁹ Chriſti de-
ſeruentur. Ides periculofimūm eſt inſpirationib⁹
reſpiceſſe.*

Hec eſt luſtū omnium obſtinatorum
cataſtrophe; dum ſalutarii moniti⁹
reſtūt, tandem dereluntur. Loquor de infe-
liciis Iudeiſ. Quas non inſtructi adiubit
Deus; ut illi Incarnatum Filium ſuum, in la-
lūtū mundi ſediuſ miſum, agnōcerent? Ob-
ſtitū: Judei audierunt Patriarchārum oracula,
Prophetarū vaticina, Scripturarū teſtimonia,
vidērunt Chriſti miracula, agnōrunt, ca-
corū, claudorū, aridorū, & etiam elemen-
torū ſigna, ac prodiſi, & tameſ in ſu-
ditio adco deſerter perverferunt, ut etiam Mu-
ſalatorem lapidare preſumant. Quid tan-
dem evenit? *Jesu abſcondiſſe, & exiuit de
templo*, id eſt, decretiv periculam populum
induare, reprobar, derelinquare. Hanc derel-
ictionem alii vaticinatus eſt Chriſtus hi-
biſ: (*Matth. 23.*) *Jerusalem, Jeruſalem, qui e-
ccl̄is Propheta, & lapida eſt, qui miſi ſun-
ad te; quies volui congreſare filios tuos . . . &*
*voluſiſ. Quid fequitor? Eſto relinquent uobis
deus uera deſerſa. Quai diceret Chriſtus:*
quia recipere non uultis Propheta, recipiſſis
armatos Titi, & Vespafiani exercitus; quia au-
diere non uultis Apofolorum monita, audireſſis
civium uerſorū in morte ejulantium lamen-
ta; quia melapāibus obtruſi uultis, idoſ non
relinqueret in ube ueltra lapis ſuper lapidem.
O terribile decretum! Benignissime Domine!

Homo

Homo ille, qui fecit oceā magnum ſepiuſ,
quam unica vice convivas invitat: Non in-
venio, quod unicus Apofolorum plus, quam
femel fuerit vocatus. Hoc autem inuenio, quod
Chriſtus nos energie aduocet, ut vigilēmus,
ut a lenone excitemus, ut ſollicitifimus. *Vider-
e, vigilare, orare: (Mar. 13.)* cui autem, mi
Domine, cur? *Noſtitit enim, quanđ tempus ſit;*
quod autem dico, omniuſ dico, vigilare. Nota-
ſis, qui me monet, ut vigilē, utique revera
monet per ſomnum aliquid perdi, illudque per
veſſam poſe impetrari.

1. Inueni enim huius hominem viatorē, qui
quidem diſerte monetur, ut liquide urbem
ante portarum occlusionem attingere cupiat,
Pellitane curſum acceleret, ille tamē, cum
ſolē adhuc ſat, alium conficit, nec pericu-
lum temporis ſuſcipiat, verantib⁹ cœpſe re-
cumbens, dormire incipit, tum poſt interval-
lum evigilans, duplcat quidem gressuſ, fed ad
urbem pertingens, vider pontem ſublatum,
portas coluſas: clam agit, vociferat, in-
trōmitti petat: fed reponſum accipit, tempus
non eſſe amplius. Mi peccator, caſeſis illi Je-
roſolyma, quam vidit Apocalypſis Vates, ha-
bet duodecim portas: (*Apoc. 10.*) per unam in-
gediūtur Apofolus, per alteram Martires, per
terram innocentes, per quartam penitentes,
& ſic de ceteris loquendo. An putat proli-
bituſ ſterte, dormire, otiaſi poſe, hanc po-
tam ſemp̄ poſe patulam? Erras; tuni foran
hoc facio tempore referant: vidi Deus penitentia
oſſium, incoſtitutus Apofolus: (*4. Heb. 11.*)
Eſtimate ingredi, Eſtimate ingredi. Quis ſit,
ſi tempus hoc gratiarum oſſiole praeterlabi per-
mittas, foran in aeternū non erit tibi amplius
reſeranda? *Opium penitentia operus eſt,*
inquit S. Ephrem, (*bom. de penit.*) *Eſtima, pe-
ccator, priuilegium excludas.* Alia vice, inquit,
ſelitina: alia vice autem fieri potest, ut cum
ſatuſ Virginibus audias illud: *Nescio vel.*
(*Matth. 25.*)

Deus nibil agriſſ ſer, quam repulſam.

6. Amat quidem Dominus Deus peccatoris
ſalutem, fed inſtar Domini, non inſtar fama-
lii: honorific vult traxari, & nihil agriſſ ſer,
quam repulſam. Scitis, Auditores, quantis fu-
nis terreni Principes temperuti ſint inurijs,
tuis legatis illata? certe tam facræ, quam pro-
fanæ hiflorie huq̄modi exemplis, ſicut, Rex
David ob Legatos tuos injurioſe habitos, bel-
lo uiaſt Ammonitas; Cambyses, Egypti, Darius
Atheniacus, Alexander Tyrios, & Ro-
mani Fideates, ac Tarentinos; incoſtitu-
tura huius rei exempla, qua paſum extant apud
Diconem, Herodotum, Plutarcham, & alios.
Jam adverteſte animum, quid eſt ſalutarii ad-
monito, quam peccator ex ore ſacri Praconis
audit, quid eſt interius animi inſtrumenti, &
inſpiratio, quam ſentit? quid eſt, in quauiſſim
Dei Legatus certe S. Bonaventura (*1. de 7. donis.*)
de his gratiarum adjumentis afiſmat. *Hoc eſt*

legato vera ſufficiens. An putas, mi peccator,

Dominum Deum minus age habere contem-
puit hujus legationis, quam terrenos Princi-
pes? certe non; ulciſcitur inurijs: qua ultio-
ne? quo ſupplicio? nempe illo, quo atrocius
non habet, quod non amplius redat, quod ab-
ſcedat, quod peccatorē relinquat. Hoc ſuppli-
cium fatis luculentē inſinuat. Sanctus gentiui
Doctor, (*2. Cor. 5.*) & Sanctus Evangelista Mat-
thaus: *per misum aſſerit Apofolorum mu-
nus eſe legationem Chriſti: Pro Chriſto lega-
tione fungimur: alter autem deſerbit intruſio-
nem, quan Deus hi ſuis legatis dedit: Qui-
cumque non recepit nos, nec diſerte ferme-
reſſas, exiuit foras de domo, vel civitate
exiuit paſuere de pabili uerſis. (Matth. 10.)*
Quid dicas ad ista, mi peccator? Ah! inquit,
mi Deus, paullisper adhuc expeſta, statim tibi
audientiam præbbo: Non, non; reponit Deus:
Exiuit, ualorem: recedit.

Peccator a quo Deus recedit, induretur.

7. O inſelix reſiſtuiſſe! quid ſpe remaneat po-
tent homini, a quo ſic Deus recedit? profecto
nihil ſpej; fed magnis paſibus miler ille per-
git ad obturbationem, ad executionem, ad de-
ſperationem: atque propter ea tem̄ omnia falu-
ſit remeda mifero illi dreftra impenduntur,
nulla compunctione ſcinduntur, nulla pietate
mollit, non moveat precibus, non cedit ni-
misi, flagelli duratur; ingratus eſt ad benefi-
cia, ad conſilia inſidias, ad iraſia inverecu-
dias; audit quidem conſones, fed non conter-
tuſ, obſcurat afflictionibus, fed non emenda-
tur; ad mortem properat, fed non adverſit.
Mi adolescenti impure, mi adolescenti metue,
ne de tantis malorum illias narretur: ne quoniam
dam benignę reſpexit Deus, tibi tenero pia-
tati ſenuſ inſillavit; fed poſtquam turpili
familiaritati affuerit, & ſaco conſcientie ar-
bitrio ſepiuſ modiuit, non recipiuit; metue,
inquit, ne te iam nunc deferuerit Deus: ubi
ſuperet tibi ullum ſigillum conſcientia olim tam
tenera? ubi modelia in Ecclesia, honeſtas in
verbis, frequenta ſacramentorum? tu quidem
inſenſibilis, ac inſenſibilis perga in ſceleribus,
iocariſ, nigaris, bibiſ, ludis, rideſ; verum ti-
mo, ne tibi exprobari queat, quod olim Le-
gatus Romanus Tarentinus, a quibus ſila, con-
tumelias, lapidibus, & luto, petebatur, re-
putuit: *Ridet, ridoſe, dum dicet; tunc tandem
ſolitioſe, cum hanc ueltem ſanguine reſea ſuſtis.*
(*Dios. in Excerpt.*)

Patiens Dei non eadem eſt cum omnibus.

8. Incerta ſunt iſa, inquit nonnemo, quid
juvat incerti eventibus terri? foran hac
gratia non eſt ultima, foran rediſit Deus;
uerant peccatorē incomparabiliter pejores,
quam ego ſum, & tamen poſt mille obti-
cias vieniam impetrarunt. Hanc objectionem for-
marunt nonnulli impii apud S. Caryſtomum
(*Hem. 22. in Epif. 2. ad Corinth.*) *Fortiſſe*

inquit: *Cum inquis fortasse remittit aliquem?*
Verum sanctus Doctor id unicito totum malum
chini proferunt, inquens: *Cogno, quid de
anima liberatur.* Ergo tuum salutem ad libera-
bim super unicum incertum fortasse? Ita, repon-
nis; nam Deus hunc gratiam pluribus artis te-
xit. Dic, Iudee, quibus vis est? An quod vib
gratiam facere debet? profecto nulla est effi-
cientia! Cum Rex Annianus secundo statim re-
similis anno petrit, & aeternum perire? quia
vidit, Iesum Patrem Mankindum quinqaudam
annis a Deo suisse toleratum, & tam longa-
vum sclerorum cursum enim sibi approximat.
Patientia Dei non cum omnibus eadem est, si
causam queras, diec, hoc ad aenam Dei judi-
cia pertinet. Interim fiducia ille felix est, qui
incerto alieni fortis nominat, sed Deus puto
semper cordis optimum redudere.

*Iudeo Santi erant causit. Damna autem po-
steriorum proper presumpcionem.*

¶ Hie fuit constans Sanctorum sensus, &
timor hoc pondere animarum ad iniquitatem
virtutis apicem ascendentes considerabat tem-
per, quisne certum reddit, quod Deus ful-
tem in eam non alligari, huc inspiratione? &
illecum nullum fuit gaudium, quod eos detecta-
ret, nullum desperum, quod eos terrefaciat,
nullum somnium, quod eos superaret. Clama-
vissent Iesum cum S. Paulo: *Domine, quid
me fecisti? & dilectio tuae Divina voluntati
sine mea, supererat omnibus difficultatis-
ibus, & grandia virtutibus convoluta-
vunt. Ecce ora que sit via, & quae recta dicit ad
perditionem? non alia, quam surditas, qui
Deo videnti resurserit? Quidam casta damnatorum
publice debet inscribi, ego ad valvas
inferiorum alia verba affigem, quam illa:
*Ea quae non regnos temporis vistissim iuste-
(Lucas, 1.) Omnes damna sunt, quia oblati
salutis occasione non sunt ut habentur, quia oblati
salutem voluntate se salvandi, sed quoniam de
die in eum per inaniam propria cum Deo la-
terunt, clausi est interim intercordia justitia.
Non credi illa, mihi Christianus ergo decen-
damus, & per signos gehenna clausi
interrogentis infernorum inferno: cuiusdam
damnamonstrans: *Iesus mihi quis est frater? inter
butones & serpentes, per quam hanum in
hunc locum iustrati? Autem, quid reporta-
bo? huius oculo obirent persecutus sumus. Deus mul-
tis inspirationibus me monuit, ut ignorarem,
ego tacitus respandi, si morte corripiam,
gnoccam, sed inopinata morte occupatus, vi-
tam finali, ac animam amum. Hec tu, qui
ibi inter liquetam metallo cibulis, contumulo
ad hunc locum venisti? audies quid reporta-
bo? Ego alere ingentem humum pecunia abstat:
Deo mali restituimus in spiritu, propositum
quidem heredes obligare in testamento, fede-
xero reporte sufficiens, quia distulit, peccav-
it. Hec tu, qui ibi a damnonibus lanaris, quo-***

C O N C E P T U S II.

De horrendo indigno Communitate Institu-
tum in hisce libro. Secundum. Secundum
Tuberculorum ergo Institutum, ut facerent in eam. Joh.

E X O R D I U M .

*Judei in templo gravissime inobedient Christum.
Ils etiam faciunt indigni communiantur.*

Quis non iustissimo Zelo indignetur fa-
ciliter Iudeorum impietati? hodie
contumeliosissimi verbis Christum Dominium
agredit, etiam ex pacto demoniaco arguit,
mille prebra in faciem ei effundit, & demum
lapidibus, praetexte & paymento crux, obure-
re contendunt. Quod caput delicti est, ex-
emplarum factum in ipso templo molitorum, in
dono pacis, in sylo secularis fragem cogi-
rant, & Christum Dominum, Peritam Iun-
ctissimum. Receptemponit suum, qui in eorum
salutem de celo descendenter, in thoracem hab-
raculo mortis vidimam facere allaborant. O
Caelites Genii! hac flagitia ceratis, & ne-
quam alacribus flammis implam hominum fa-

com

cem fulminatis? sed quid opus est fulminibus?
ipse Dominus pertinacibus poemas omni fulmini-
grayores infixit, dum eis exire, se ab-
scindit, eos dereliquerit. *Vix illi, excludat Augustinus,* (apud Corn. a Lap. in Joan. 8. v. 58.) *quoniam lapidati cordibus Dei fugi.* Verum de-
fine successere Iudeis, & ex animo exopib, ne
similes injurias Christus Dominus experiri con-
gatur a Christianis: quid? a Christianis? ita
est? O quoties Dei tempa, praeferunt hoc tem-
pore Paschali, migrant in theatrum crudeli-
tatis, & Dei Filius a Christianis sceleratus,
quam a Iudeis injuriat! advertit, de
quo sceleri differere cogitem: nimur de illo
sceleri, per quod Dominus ipse, sanctam Ger-
trudem (S. Gertrudis Inst. 6. 3. c. 18.) aliquando post
Communionem infraclusus, ajebat: si quis
non observans os suum & verbis vanis, falsis,
turpibus, detractionis, & similibus: (Eadem
ratio habenda est de quibuscumque aliis pe-
ccatis) impenitentis ad faciem accedit Communi-
cationem, rati modo suscipit. Claudit, sicut qui
hoipitem in ipso ingredi lapidibus oburet.
O quoties hodiecum Christus ita crudeliter la-
pidatur per filiam, per indignam, per sacrile-
gam Communionem!

*Christus manus in sentia morari, quam
in impura anima.*

¶ Proprio. Cumigit tempus Communio-
nis Palchalis paullatim appropinquit, opera
preuum esse duci, sed item atrocis hujus
sceleris proponendi, non quod suscipit, ali-
quem tam conseleratum in numero velto in-
veniri posse, sed ut annos vellos excitem,
ut ante funzionem mysterii maxima cumca-
tela, & sollicitudine conscientiam a nos ex-
purgare studeatis. Favete.

¶ Dixisse. Duplex reatus inventur in quo-
libet peccato, *culpa, & pena.* Reatus culpa
est ipsa malitia peccati, in quantum meretur
odium Dei: reatus pena est ipsa malitia peccati,
in quantum meretur supplicium inferni.
Hi duo reatus ita sibi communiantur, ut quo
gravior est culpa, tanto etiam sit atrocior eius
pena. Loquarum de utroque.

S. I. Christus amator est puritas.

¶ Confirmatio. Et culpm quidem quod at-
tingit, sciendum ante omnia est, quod Christus
Dominus super omnia amet munditatem, & pa-
nitatem: hoc per integrum vitam luculentem
omnibus actionibus commonyavit; canem al-
sumpsit ex illibau Virgine, lacte matrem pa-
stus est, sed ex intemera Matre, illa fe-
comparat symbolo castitatis, in stabulo natus
non dedignans quidem est pauperculum, & ob-
foletis involva falciis, sed mundus: in cruce
mortuus corpus suum posuit in synde munda-
re, & in sepulcro noviter exscito recondidit
vixit. Hanc ipsam munditatem in aliis etiam
exhibebit, & hominem forde, in eum
eodemque cordis stabulo penes peccatumalligari?

Suorum temeritatis indigni communiantur.

¶ Sed abstehendo ab injurya Christi, pra-
reli-

reliquis certe Admiror summam temeritatem, ac impudentiam ipsius communicantis, qua certe nihil criminosis in Orbe posset exegiari; hanc ut vobis explicem, declaro a simili: Finis propterum predatorem truculentum, qui ex spoliis, & expectationibus dicitur, ingentem pollicet aurum, & argenti copiam: sed ecce hominis impudentiam, aliquando ipsum Iudicem suum, & cuius potestate mortis sua arbitrium pendens in dominum suum una cum suis fatelitibus admitit, illique vafa argentea, calices aureos, & Regum coronas, quas per deprivations, ac afflitiones conquirit, abique meum, & rubore spectandas exhibet. Quis non dicat hominem infanire, aut ultro velle mortis victimam esse? Pari fane impudentia agit indigenas communicans, ac Doctissimum Salomon: (tom. 9. tr. 41.) in corde suo genit peccatum, infernali supplici reatum: si faceret, deberet illud studiomini celare, & coram oculis etiam Dei occultare: quid agit autem impudent? Iudicem suum advocate in domum conscientiae, hunc vult esse telem inexplicita sceleris. O infame homo, an non centremisca Judicis tui praetentiam, & quidem adventantis unicuius suis fatelitibus, id est, attributis Divinis? Non metuis ejus omnipotentiam, quae in momento te potest in nihilum redigere? Non metuis iustitiam, quae in oculi te ipso perfidam? non metuis misericordiam, cuius longanimitate abuteris? non metuis omniscientiam, quae te ob hoc ipsum delitum forsan hoc ipso momento damnatorum catalogo interfibit?

Indigne Communio est signum aeterna reprobacionis.

7. Ita est, dominorum catalogo, inquam; habet enim hoc grande placitum plerisque hanc infelicitatem sibi conexam, quod ejusmodi peccatores raro ex integro resiplicant, sed a Deo defurerunt, gratias efficiuntur delitentur, & sic semper profundi sensus gehennam demerguntur. Quemadmodum clarissimum est sacramenta praedestinationis signum, posse eximis elicer bonum, & sic ipsa peccata in maiorem animae utilitatem convertere, sicut apes amaram in dulce commutant: Scimus, quantum diligenter Deus omnia cooperantur in bono, si, qui secundum proprieatum vocati sunt sancti. (Rom. 6.) Ita ex adverso manefisum est. Reprobationis aeterna indicium ex bono elicere malum, & cum araneis convertere dulce in amarum: sed ita faciunt sceleratis isti: ex Sacramento amoris lacuum instrumentum odii, ex ebo salutis fugunt venenum sui interitus.

§. II. Pena interna indigne communicantium est infelicitissimum flagitio anima.

8. Scio quidem, quid nefandam horum veritatem sufficiat: nimirum quia venenum hoc illis tempus relinquunt, nec statim finalis condemnationis mortem adfecerit; ideo abque

timore ad Dominum epulum accurrunt: lingua statim forde intumesceret, si guttur orcinis ardoribus ureceret, si post buccalum confessum Sathanas eos obficeret, certe minus auferent confusuram conscientiam afferre. Verum, O miser! an minus metuens pensa illas, quas communiquerat fides, quam illas, quas experientia exterma comprobat? creditis Divino Joannae oraculo de Iuda dicenti: Post buccalum retroversum in eum satanas: (Joh. 13.) tunc enim infernalis hostis infelicitissimi hominis animam stabili jure possidere coepit: Datus est panis Iudea, inquit 5. Augustinus, (in Psal. 108.) per quem manipulus ab dolo. Idipsum & vobis invisibilis mox post indignam Communionem contingit. Creditis Divino Pauli Apostoli affecto: (1. Cor. 11.) Qui manducat, & bibit indeinde, iudicacionis manducat, & bibit quidque iudicium sibi manducare, & bibit? S. Chrysostomus (in Ioh. 12.) ait, iudicatio fuit manducat, id est, communio: quemadmodum lumen ignis cibus naturalis paulatim per omnes corporis membra diffunditur, in eaque sua qualitates feci bona; seu malas derivat: ita damnationis sententia, quam indigenus Communicans una cum facio Pane de vorat, paulatim per omnes sensus distribuitur, & omnes anima potentia pertinetur sua contagione infecti. Non creditis relationi Romanorum impremis anno 1672, ubi narratur, quod devo Deo animus obiecta sit abominatione fedis Sacerdotis cum peccatis conscientia sacrificantis? eo speculacio sic illa coherruit, ut in verba pronumperet, quae eum solum non commovant, in quo penitus extincta est Fides: Nescio aget, quando Lucifer ipse posse esse suspicatur. Videbat mibi miser omnis in membris infernum circumferre. Non creditis denique Revelationibus sanctis Birgittae, (1.6. c. 9.) in quibus hec Dei famula, enarratim hujus sceleris a Deo etiologam, exclamat: Vnde talibus, quo unquam nisi fuerim, ipsi enim peccantibus tantum in infernum, quae aliquip alii. Audeamus, & contremiscimus: profundi, inquit; quippe horum damnatio longe erit tuncupliciter, immicericordior. Nostre fidere, ait S. Cyprinus, (lib. de Iapri.) quod nullus modiciora Divina effectus sceleratis, nonnullum enim vindicandi tempus advenit: sed adueniet eheu! adveniet cum augmento.

Pena externa est sepius repentinus interitus.

9. Quamquam, si ita vultus, non desunt etiam externa Divina uitiosum spectacula tragica, & funesta: Carnalis quidam, & latrovia deditus homo, (Mansi. 42. n. 11.) penitum suam confusitudinem deferens nolens, legitur, a suo Parochio prohibitus fuisse, ne ad Sacram Communionem accederet. Nihilominus temerarius homo, ne minus probus Christianus, videatur, & alius latens mali fulspicione faceret, accessit cum reliquis: Sacerdos, cui per solam Confessionis viam, peccatum innotuit, indi-

gnum

gnum reficeri non poterat, sed sacrum Synaxis ei porrexit, intime inter se confulens tam Christo Domino, quam miserо homini: Christo Domino; quia in spurcam peccaminis cordis lacunam intrare compellentem; homini autem; quia temerario auti anima sua extream acceleraret. Quid factum est? cum infelix Communicans sacram Hostiam ore recipere, sensisse retro violento imperio corripi, gutturque ambabus manibus, quas videre non poterat, rabi arcta constringi: clamare voluit, non potuit: sacra Hostia ex ore illius intuta exilii: ille autem migrante vultu, tumebus oculis, exporret longe ad intuentum horrorem lingua mortuus concidit. O horrible spectaculum! adepte omnes Iuda aedifici, aedifici, spestae, & perpendite serio, quid in indocenti Sacramenti usurpatione vobis contingere valeat: Tace alia id genus Divine Iustitiae supplicia, quorum plenius lunt libri, & per frequentes ubiqui tragedias.

10. Epilogus. Quid igitur factu opus est? Dilectissimi Audite: obstemperandum est momentu Divini Oraculi: Estote prudentes, sicut serpentes. In quo ergo consilii prudentia serpenterit? responderit S. Ambrosius: in eo, quod antequam ad fontem bibitoris accedit, prius venenum deponatur. Tu mihi Christiane, si ex faltari huius Sacramenti fonte salutem haurire desideras, prius peccatorum viuus evome, habes in corde tuo hostilem rancoitem contra proximum? depone. Habet bona aliena, & male parta? restine. Haec inverteratam hispidis affuetudinem exue. Habet peccatum diu occulatum? confite. Certum enim est, hoc faltiferum Sacramentum, ubi prodesse non potest, ibi nocet. Amen.

Dominica Paixtonis.

CONCEPTUS III.

Gravitas peccati mortalis declaratur in excidio Iudorum, & ex eo concluditur, quid malorum memendum sit, si per peccatum perditur Deus. Ne deris, moneret Ecclesiasticus, (c. 1.) Ne deris, peccavi, & quid mibi accidit tristis? Ehem: tragediarum enim omnium tristissimum est, Deum habere inimicum. Favete. Populus Iudeus olim Deo dilectus, & filii.

3. Confirmatio. Populus Iudeicus pro quantis fructibus cali, terraque favoribus, quamdiu erat populus electus, & dilectus a Deo: hac Abrahami progenies creaturas tunc omnes habuit ad obsequia: calum ad ejus imperia stetit, aut decem gradibus retrotraxit tolem; pluit illis manna tanquam rorem, dedit illis nubem, quia die in instar candens columnam, noctu instar coruscantis flammam viam praxit. Mare, recentibus aquis, per medium illis viam apparet, guttar leonis illis mel, aini mandibula fontem dedit: ferrum in eorum gratiam amissit pondus, corvus voracitatem, aqua amaritudinem. Verbo: elementa omnia in eis servitio decertarunt. At postquam defit esse populus electus, postquam a Deo in reprobrum tenimur datum fuit, postquam Deus ab eis recedit, & exitus de templo, heu! quaznam creaturarum non fecit armavit contra infelicem gentem? spectemus tragediam, qua lugubriorem mundus non apexit: Jerosolyma erit theatrum.

Populus

*Pater funeris fons de suo excidio
premonitus, a Romane appretus.*

4. Non defuit Dominus Deus: antequam fluminarice manu percurseret, miserans gentes per praviam, eaque terribilis signa ad ponitatem vocare; restitutus enim Iosephus, in ipso Paphatius die bovem, ad maculum ducunt, & peperisse agnum, in aere viros suis armatos, ac prahlantibus exercitus, quin immo interiorum templi portam ex aere iactum, ex parte molis, ut viginti virorum admiculum claudit, at reffari potuerit, occulit vi referat, aut ritamque suisse vocem: *Miserere mei: qua sine dubio habentur sancti. Angelii ad fugam capescendam se mutuo excitatibus, locumque hostium vi, & exitio configurant. Praterter Vir quidam cognominis Iesu, (Ioseph. 1. 7. de bello. Iude. c. 12.) phrenas in infirmitate, plateas omnes circumcurrentes, horribili clamore idemcetero vociferantur: Vae templo! Vae populo! hancque vocem die nocturne indecelles continebat. Et quamvis in carcere datus, & flagris inclementer lanarius fuit, tamen nec venientem deprecatus, nec obmutetur voluit; itaque terrible illud Vae per aliquot annos abducit indigentiam ingemissimam, donec, imminentem iam obfitione, in urbibus monibus sub ipso horro clamore hostilis spiculis perculsus, interierit. Viis his terribilibus signis, morte debebant evigilare miseri Hebrei, & ad penitentiam convolare; sed quoniam Dei vocantis misericordiam lugiebant, & incederunt in iugitum:*

5. Initum tragedia fecit Celsus Florus, qui Romanorum Praefide in tyrannum migrans, infelictum populum intolerabilibus tributis onerabat, & innumerabilem eorum turbam capitali supplicio afficiebat. (*Menecr. cent. 3. c. 17.*) Jerolyma, celi sunt ultra sexcenti ut plurimum nobiles; Celsus: viginti milia; Scythopolis in Syria: videntur milia; Afafli: in Palastina ultra duo milia obtinuta sunt. Praterter Romanus Praefidus Alexander in Egypto crudelitatem Flori imitatus, Damasci ultra duomilia, Alexandriae quinquaginta milia, Damasci decim milia crudeliter interfici fecit. Haec regimini crudelitate excedebat Iudei, rebus armis quidem contra Romanos incederunt; sed & Romanorum oda, ac tandem publica bella contra se magis, magisque concitanis: in ipsis beli praeculidis, ex parte integrum septenarium extra urbem levabant, coniunctus numerus; qui gladio casu, quis haudi, flammis exsteti, aut alio mortis gener extinti sunt, ad integrum millionem, & quadrageinta milia excurrunt.

Dilex. obdicio.

6. Tandem ad ipsam urbem obdiciem devenerunt. Ad felum Paphatius: quod innumerabat, innumerabilis Iudeorum multitudine ex omnibus totius Asia partibus in urbem confluxerat, ita diligenter Deo, et ad immortale incen-

dium, quod parbat, multa ligna costervaret. Ad mentem, & computatum Iosephi iam incolarum, quam exterorū mundū adventantium numerus, ultra tres hominum millions augebat, cui omnes in Justitia Divina vietum erant destinati.

Fama, peste, bella.

7. Tripli autem flagello saevit Deus infernū populum, videlicet fame, peste, & bello. Bellum quod attinet, erat illis tam infestissimum, quippe extincitum, ex infestum movit. Titi Imperator exercitus, qui decima quarta Aprilis in monte oliveti, nempe ex loco, quo Christus Dominus ubi excidio defecit, castro metebat. Bellum infestissimum adorabat civium similitates, quorum una Pars sub due Simonis iniar predicatorum arcem Sion tenebat, altera Doctore Joanne, Filio Elizari, sub nomine Zelantum, templum defendebat: hi, quodijanis stragibus se mutuo conficerentes, tamē domum ammoniarum flammis exstenuerunt, extremā calamitati portam reffarantur; quippe exstenuerunt, tanta penuria, famelique in urbe graffia cooperat, ut incole non tantum equorum, canum, cadaverumque figurantur carnes, sed & foenum, cornum, ac animalium excrementatione devorare cogentur: fuit heu! quis non exhorrebat? fuit Matrum aliqua, que propriam prolem madavat, assavit, devoravit. O horribile, verum facies! ubique rebocant lamenta, funde frangebant, curvus fluidebant, tympana, sonabat, oppressi lugebant, derelicti impetrabant, orphani singuliebant, moribundi genebant.

Stragibus, capitilitate.

8. Interea Titus tertia Maii, occupato extremo muro, semperactius cingebat miseram urbem obliuia, quamvis partibus suis nequitum defuisse, patricium generale defendente, nihilominus diebus iure singulis quingeniti corum & amplius in manus hostium devenerunt, quos omnes Imperator sub conspicta civitatis crucebus affigi solitus; modicum intra tempus ita crevit crucifixorum iylva, ut nec ipsa turma crucibus, nec crucis crucifigendis superferret. At quanta quanta fuerit ea crudelitas, nihilominus miseri Iudei, catervatum ex urbe fugientes, maluerunt infami suspedio, quam inedia interire. Verum visor, non vel hoc, crudelē foliatus miseris superefset, exitum omnem ligentibus præclutus: erecto circum cava agere, & muro, quinquaginta stadia in ambitu complectente, quo factum est, ut paucos intra dies ultra sexcenta hominum milia famē perierint, quorum cadaveria oblesus supra muros egescerunt, non computatis nisi, quos in scrobibus, & cloacis clausi in urbe operuerunt. Fames aliarum gentium, quas legimus in historiis, ficerunt delicia, si cum hac Jerolymorum fame

com-

compararentur. Voluptas effames Spartanorum, qui comedentes serpentes, Casilinorum, qui mures, Atheniensem, qui corium, Humanum, qui canes devorabant: ipsam fabula Erichthonius in veritatem illis diebus transfigit; Tantalus mitiori inedia punius fuit, quam Jerolyma: qui potuit velci filio, habuit runc invidentes, non paupes. Dicitur ingentes civium catervas, extrema famis desperatione adactas, tete supra muros precipiti falso liberale, utroque in hodiun manus festinante, panem, aut mortem querentes, quos rame omnes vicer, nalo, aut manibus mutilatos, ad augmentum mali in urbem repelliri jussit. Unde adeo increvit calamitas, ut iam tota urbs non esset, nisi mortis theatrum, compita omnia plena erant cadaveribus, pestis & famis ita crudeliter gemitabant, ut tumultus mortuorum decesserit vivi.

Alligique malis, & tandem urbis excidio debet est.

9. Demum inveniebat ultima catastrophe. Titus jam gemina parte quadriga partis urbis superata, & calamitissimum infelicitatem inferens, miseri Iudeorum reliquis, in arce, & templo inclusi, veniam, si vicitur potestari per ceducatores obtulit, si vicitur potestari se ultro subiecte vellent; verum pervercaciissima gens, mori, quam servire parat, decreverat extrema quaque præstolari. Quapropter Imperator, triumphi opportunitym profectus, jam plena militum furis habens laxavit: propinde, quos fames, aut pestis non interierunt, gladio jugulati interierunt; templum, illus orbis miraculum, flammis haustum, fluo ornata auro, argento, ac pretiosa suppellectile expoliatum, sacerdotes omnes, qui illuc tamquam in asylum confligerant, crudeliter trucidati, ac urbis integra, funditus diruta, ruderibusque suis conceputa fuit, ut verificeretur Christi vaticinium dicentis: *Non relinquent in te lapides super lapides. Eheu! qui non crudelitatem, rapina, oppresiones, violencia, injurias, macella, castracione tunc proditant in cœnam?* 10. Quod si infelices Iudeorum reliquias, hodiecum per orbem universum dispersas, intueri liber, dubium ingens est, an non feliciter fuerint, qui interierunt, quam qui supervixerunt: vagantur mileri per orbem, uti quotidie cernere est, sine Rege, sine Legi, sine Templo, sine sacrificio, a Deo, & a mundo rejecti, ac defpecti, singulis gentibus cedunt in naufragia, & horrora. Reche ait S. Chrysostomus, (*in Psalm. 8.*) quemadmodum terreni Judices, postquam latrones, ac graffatores capitali supplicio consererunt, eorum corpora diffundunt, partque & viis publicis in horrorum altorum suspendunt; ita Iudeos a Deo per orbem esse dispersos, ut nationibus omnibus abominabilem sui excidi memoriam ingenerarent. &c.

Et hoc omnia mala veniunt ex peccato.

11. Epilogus. Unde eheu! finaliter interrogo, unde tanta derelictio? unde tanta infelicitas unde tam calamitola abiectione? Christiana anima! Hec omnia ex isto antecedente: *Exiit ut de templo.* Dum hodie Christus per unam portam abscessit, mox per alteram turmatim intrarunt omnia mala. Tu ex alieno supplicio sapere dicas, & fac conclusionem, quia boni anima superefere posuit, a qua Deus propter peccatum recessit: plane nihil boni: quin immo omnia mala contra miserum peccatores conjurant; prout conjuratae videntur contra infelicem Jerolymam: *Deus dereliquit eum, persequimus, & comprehendimus eum; quia non est, qui eripiat.* (*Psalm. 70.*) O abominabile peccatum! quis non pilis omnibus inhorrebat, cum fulm te nominari audiat? &c. &c.

Claus Spicileg. Concionat. Pars I.

Dominica Palmarum.

C O N C E P T U S I .

De preparatione cordis, in quod Christus Dominus per Communionem Paschalalem ingrediebatur, & hujus effectus.

Ecce Rex natus venit tibi mansuetus. Matth. 21.

E X O R D I U M .

Romanus magnus cum luce triumphant, secundus Christus.

1. **I**mmensa erat Romanorum pompa, ac lumen, dum suos pro more triumphos agebant. Victor triumphi carri sublimis auro, gemmisque radiabat, temponem plerumque trahebant parvi, ac leones, circumcincti deambulabant vestimentis urbium, populorumque insignia, compita omnia, ac ipsum ad pavimentum tapetibus ornabat; ante, ac retro lequebatur innumeris nobilium, militumque cetera armis, scutis coruscans, confonabant tympanorum, lituorumque applausus, & praeteritis aix Capitolii incredibili divitiarum fulgere recipiebant. Quid mirum si magnus Augustinus (*ap. Corin. o. Lap. in Matth. 13.*) inter alia deinde dicas, dicatur, vide *Romanus triumphant?* Dispar profus ratio se habet in hominum ingressu Christi in urbem Jerusalymam. Non curulis, sed asino sublimis apparet: non nobilium turma, sed pueri Hebraeorum cohortes sunt: non armis, sed oliva compicuntur: non taperibus, sed vestimentis stiterunt pavimentum: non tympana resonant, sed festiva acclamatio: *Benedictus, qui venit in nomine Domini.* (*Matth. 21.*) Scis, Christiane, quem in fine ista edideras? Nempe, in eoreft, ut ille ipse Divinus triumphator ingredietur cor tuum per Communionem Paschalalem, qui hodie ingrediens est Solymam. *Ecce Rex natus venit ibi mansuetus.* Quid agis? quo officiorum genere excipis adventem? Non opus est superba ostentatione Romanorum, sed humili Jerofolymitanorum.

Sacra Communione excipienda est, sicut bodo exceptus fuit Christus in iudeo Jerusalem.

2. **P**ropositio. Et si bonus tibi fusor sum, vellere omnino, ut iisdem obsequiis demereris studias Deum Eucharisticum, videlicet, ut sub illius conpectu compareas, velut pueri Hebraeorum, ut vestimenta subfaterna, ut olivas praeferas, ut ainsim subfuges, ut acclames: *Benedictus &c.* Id quod in praefatis encycliis tibi persuadere contendam. &c.

G. I. Communicans debet induere ciborum puerorum.

3. **C**onfirmatio. Vehementer admirandum est, quod Christus Domino urbem inveniente, non Principes, non Fratres, non Sacerdotes Synagogae, non legis Doctores, non Scribi, & Pharisaei obviam procedant, sed pueri Hebraeorum. Quid latet mysterii? nimur Christus pueros amat, nomen puer videtur derivare a puer, puritatem diligit, atque has primariadas est communicantis. Rex David, furem Saulis subterfugiens, in urbem Nobis ad summum Sacerdotem Abumidem delatus est, eumque instanti rogavit, ut fami solanda sibi panes porrigeret. *Siquid habeat ad manum, vel quinque panes de mibi.* (*1. Reg. 21.*) Sacerdos ei tempore non habebat quidquam panum, praeter sanctificatos tabernacula: pridicatum, autem hos porrigeret elucienti, adjuravit Davidem, fevere interrogans: *Si mundi sunt pueri? Quid dubitas, o Sacerdos? pueri sunt: ergo mundi sunt.* Tu vero, o Christiane, in rem tuam amidyverte cum Theodoro (*ibid. 51.*): si panes tabernaculi fumentibus adeo necessarium erat, ut ab omni immunitate alieni sint, quanto magis omnimoda puritas requiratur ad sumendum panem Angelorum, cuius illi panes figura fuerint? non solam olim Discipulis acclamavit, sed etiamcum et sacra Hostia omnibus Christianis acclamat Christus: *Sicut parvulus venire ad me.* (*Marc. 10.*) Quare parvulos? respondet Victor Antiochenus (*bis. 13.*) ob candorem, & innocentiam: *Ego enim parvulus anima candidus, & ab omnibus vestigio effusilli bus liberus.* Tu Christiane, si animi candorem lethali macula confuscaristi, memento, quod populus Israel, pridicatum Agno Paschali reprobaverit, Jordanem transire, eoque lavari debuerit: memento, quod ante tabernaculum sterter labrum aeneum, quo ingredientes facies ablucent: memento, quod Discipulis natae cenant Paschalum occurserit Vir lagena aqua baptizans: intelligis, quid dictum velim? sine dubio intelligis. Et tum, postquam, adhibito reconciliacionis Sacramento, parvulum candorem induisti, tum, inquam, Divina huic Epulo accumbe.

G. II. Debet pacem faciunt cum Deo, & proximo.

4. Primum ergo honoris argumentum, quo pueri Hebraeorum Christum venerantur, erant olives, quas manus ferabant, signa pacis, & amicitiae: atque haec altera dos est communicatur, ut videlicet pacem stabilitat cum Deo, & proximo: cum Deo quidem: quia ponenda sunt arma rebellia peccati, abiciendae delinquendi volupcia per firmum, ac incisum positum: cum proximo autem, quia sine pace illa altera cum Deo confutare nequit. Olim Salvatori, Capitulum ingredienti (*Matth. 8.*) occurrit Centurio humiliter rogatans, ut puerum

De preparatione ad Communionem.

rum domi aggregantem sanare dignaretur, Christus promptissime annuit: confide, veniam, & sanabo eum. Centurio subfbitus harrens, ac hec fitans, & quasi aliud imperasset, quam petierat, reportit: *Dominus, non sum dignus, ut intres sub telum meum: sed contumelie verbis, & sanabis puer meus.* Quaro hic cur bonus Vir Dei Filium in dominum suum admittere non voluerit? &c. Dicam, quod sentio: iniles erat: & domi magnum armorum apparatum habebat: circa circa in cubiculo pendebant thoraces, scuta, gales, gladii, pharretz, sagittae, aliaque &c. metuebat ergo Centurio, ne alpescens Christi Domini offendetur per tot instrumenta nocendi. Audi hoc, Christiane? Quid dicet Dei Filius, si in cor tuum ingefitus, ibi videat veterata odia, iniurias, maledictiones, rancores, injuriarum recordationes, & nocte voluntates? O quam omni vepte recalcitrus illi adharent. Inicili illi homo, qui non ornatus erat vela nuptialis, eiecis est in tenetibus exterioribus (*Math. 22.*): non legitur in Evangelio, quod forde rite vestitus, sed non nuptialis: quid si infiper in forde rite habitu comparuisse? excedi tunc ergo virtuosus habitus gula iracundie, maledictionis, blasphemiarum, perjuriorum, &c. Scis quomodo? qui serio affectant emendationem, que propriissimum effectus Communionis esse debet, solent secum ipsi opera quadam penitentia pacifici: exempli causa: si porro juravero, ebris fuero, &c. Dabo eleemosynam, visitabo Deum Eucharisticum, clementiam contritionem, aut atritionem, &c. Talibus inducibus exuentur vestimenta inordinatarum habituum, immo subfternatur pedibus Iesu, ut penitus conteruntur, atteneruntur. &c. O si singulis Communionebus unicum vitium extirparetur, quam cito Sancti essemus! vis plura id genus remedii?

G. III. Debet Deum benedicere.

5. Porro in laudem Christi singulariter faciebant illi acclamations populi: *Benedictus, qui venit in nomine Domini.* Par ratione communianis singulariter sollicitus esse debet, ut Christo, in cor suum ingrediatur, & ibi adiutorius altare Domini, convocavit omnem familiam ad opus. &c. Tu, cum cor tuum factum fuerit ante Dei, convoca ad ejus laudem omnem familiam anima: *Benedictus, anima mea, Domine, & omnia, que intra me sunt, nomini sancto tuis.* (*Pf. 101.*) Quia est ista familia intra animam? sunt tres illi facultates, memoria, intellectus, voluntas. Memoria recolar, quicquid beneficiorum a Deo receperisti, cum gratiarum actione. &c. Intellectus excoget, quicquid praeconionum inventare potest. & voluntas pro possibili facris amoris ignibus exardescat. &c. Sunt propter dolor? permitti, qui post acceptum Panem Eucharisticum confessum fine gratiarum penitentia & templo evolant, instar Iudei: *Post buxillam existimat.* (*Ioh. 13.*) O quoties neculum fecerit, ut zelosum ille Avila communianum ordines obiret, & in aures inclameret, quod olim Sacerdotem monuit, qui Sacrum parum religiose obibat: indigne enim ferens illam humanitatem, qua corpus Servatoris fuistriat, & auctoritate, & altari propinquabat; & ceteri aliud agens, tubam voce, vultu rageno, Sacerdotem, qui una facram Hostiam in linceo collocabat, ita affutus est: *Trotto illum reverenter, & cum Filiis Parenti nobilis, & nobilis Maris.* &c. (*In Vita Avila.*) Quid mirum,

si tales Communiones nullum fructum referant? quomodo concha margaritam concipiatur, si rori matutino se occulat? quomodo frigescens a sole calidus, si radis se subducit? quomodo vas subtilissimum spiritum non evaporet, si os non obturatur? quomodo ex fege qui dicitur, si messem neglat?

G. IV. Debet eunre praves habitus.

6. Hactenus de iis sere dictum est, quae sacram Communionem antecedere, aut comitari solent, nam & de his, quae debent subfque: populus Hebraeorum vestimenta sua Christofsubsternebant: ita communicantem pristina vestimenta exere oportet, intelligo inordinatas confundentes, ac habitus, qui omni vepte recalcitrus illi adharent. Inicili illi homo, qui non ornatus erat vela nuptialis, eiecis est in tenetibus exterioribus (*Math. 22.*): non legitur in Evangelio, quod forde rite vestitus, sed non nuptialis: quid si infiper in forde rite habitu comparuisse? excedi tunc ergo virtuosus habitus gula iracundie, maledictionis, blasphemiarum, perjuriorum, &c. Scis quomodo? qui serio affectant emendationem, que propriissimum effectus Communionis esse debet, solent secum ipsi opera quadam penitentia pacifici: exempli causa: si porro juravero, ebris fuero, &c. Dabo eleemosynam, visitabo Deum Eucharisticum, clementiam contritionem, aut atritionem, &c. Talibus inducibus exuentur vestimenta inordinatarum habituum, immo subfternatur pedibus Iesu, ut penitus conteruntur, atteneruntur. &c. O si singulis Communionebus unicum vitium extirparetur, quam cito Sancti essemus! vis plura id genus remedii?

G. V. Debet mortificare corpus.

7. Ultimum denique honoris obsequium Christo exhibuit fuit ab aino, quem illi subfgevabant: per pigrum hoc animali inteligo corpus tuum, o homo; ita enim S. Franciscus terrefris ille Seraphim corpus suum hand alteri aliquo fidus est, quam: *Frater agitur: (in Vita S. Franc.) Infrumentum hoc pecus, quod semper recalcat, temper extra orbitam tendit, subfjugari, & capitulo coeneri debet.* Quavis, quo illo? quid dubitas? capitulo mortificationis, quod unicum remedium summe necessarium est in veteratis, qui in vitiorum cano prefundis immorti harren: non exige a tecumta flagra, non ferolas vetes, non humi cubationes, sed fugam gula, chorearum, fendiaria custodiad, moderatam jenitulum, aut subftractionem illius cibi, qui praeter ceteris aridet: has leviculæ austerioris industrias si exhorreris, qui tandem remedio e luto emerget? audi, quid in vita sancti Antonii Paduanii refatur: offinatissimum quidam haereticus penitentia presentiam Christi in Eucharistia: nihil efficiens S. Antonius, interrogat, num variata